

ESCUPTURA PÚBLICA

ÀLEX LARA

RETOC

RETOC

RETOC

► A dalt, el cap del poeta, tal com lluia fins fa quinze dies, i procés de restauració: ànima metàl·lica, reintegració amb resina i acabat amb morter.

Mossèn Cinto estrena barret

Escaldes restaura l'homenatge a Verdaguer al Parc de la Mola ≡ El poeta torna a lluir íntegre el barret de teula amb què el va retratar Sergi Mas i que un petard –sosté l'autor– va dinamitar

A.L.
ESCALDES-ENGORDANY

La primavera li escau bé, a mossèn Cinto. L'escultura-homenatge que Escaldes li va dedicar al Parc de la Mola i que mesos enrere va aparèixer mutilada, torna a lluir íntegra, amb el barret completament reconstruït i no aquella mena de molt impropri tricòrn que l'explosió d'un petard –en opinió de l'autor, Sergi Mas– li havia deixat com a record. Una ferida de guerra que la restauradora Mireia Garcia s'ha encarregat de tractar per retornar a la peça la dignitat i la integritat originals. L'operació consistia a reparar el bar-

ret d'ala del poeta de pedra, que havia posat per a Mas amb el vestuari –capa, maleta de feltre, paraigua, sabates de passeig i barret, és clar– amb què diuen les cròniques que va fer la seva espectacular entrada al país, per la vall d'Incles i en plena tempesta, el 25 d'agost del 1883.

Un encàrrec aparentment senzill però que es va allargar una setmana perquè es tracta, sosté la restauradora, de la part més delicada de l'escultura: el taló d'Aquil·les, en diu Garcia, i deuser veritat perquè és la segona ocasió en què algun vándal amb velleïtats líriques s'entreté a volar-li el barret al mossèn Cinto escaldenc. L'anterior va

tenir lloc al 2007, i també aleshores va necessitar cirurgia major. El repte era encertar amb la forma del barret; tampoc això va resultar tan fàcil perquè no va ser possible aconseguir cap fotografia de l'escultura original, la que va tallar Mas el 2002. Així que es va haver de guiar per una imatge de l'escultura tal com va sortir de la primera intervenció. I val a dir que en aquella ocasió se li va suavitzar la corba de les ales.

Garcia ha respectat el subtil retoc perpetrat en la primera restauració perquè –diu– «en aquests cinc anys els escaldencs ja s'havien acostumat a l'ala plana i curta, que a més és menys propensa a fracturar-se que una de

REINCIDENTS

L'escultura, erigida el 2002, ja havia patit una agressió el 2007, i també al barret

A LA CUA

Escaldes ha complert; el cub de ferro de Nerea Aixàs a la capital espera torn des de fa dos mesos

més arrodonida». La intervenció va consistir a eliminar, primer de tot, el que en quedava de la restauració anterior. Només en va aprofitar, diu, part dels perns metàl·lics que havien sobreviscut al petard, «per evitar de fer-ho més perforacions». Sobre aquests perns hi va aplicar l'ànima metàl·lica –la trama de filferro que tenen aquí al costat– per crear l'estructura interna del barret. És a dir, l'esquelet, perquè els restauradors –ho haurà notat el lector– tenen el seu argot, i si dels ossos en diuen *ànima metàl·lica* i de l'esquelet, *estructura*, de la carn i a la pell en diuen *material de reintegració*.

El cub d'Aixàs, abandonat

En aquest cas, dues capes: la primera, de resina acrílica, una pasta més dura que el morter original –continua Garcia– que li garanteix una major resistència a les mostres d'afecte dels vándals locals. La segona, ara sí de morter –calç i sorra, res de ciment– sobre el qual es practiquen les incisions que imiten la textura original i les marques deixades per les eines de l'escultor, aquesta mena de graelles que hi ha per tot el cos del poeta. Fins aquí, la cirurgia major, delicada i necessària però que no es veu a ull nu. La intervenció conclou amb la pigmentació de la pell de mossèn Cinto amb una capa de color resistent a l'aigua. El resultat el tenen també aquí al costat: caldrà que l'observador s'hi amorri molt, d'una forma clarament indecorosa, perquè percebi una tonalitat lleugerament més fosca en les ales restaurades. Un detall, adverteix Garcia, habitual en els treballs de la restauració, precisament perquè quedi constància a ulls dels experts de les manipulacions practicades.

En fi, que fa quinze dies que el Verdaguer del Parc de la Mola somriu com el primer dia i al seu pare, Sergi Mas, encara no l'han convidat a comprovar-ne els resultats. Val a dir que l'escultor tampoc no acaba d'estar del tot tranquil: sospita que si l'han mutilat dues vegades, el mossèn Cinto, n'hi haurà abans o després una tercera. En qualsevol cas, el Comú escaldenc ha tingut la sensibilitat de reparar l'escultura. No es pot dir el mateix del ministeri –sigui el que sigui– responsable de la rotonda de l'estació d'autobusos de la capital: el cub de ferro de Nerea Aixàs va aparèixer el març il·luminat amb una col·lecció de grafitis que, dos mesos després, ningú no s'ha molestat a eliminar. Això sí, el dia de la inauguració, el ministre de torn no es va perdre la fotografia. ■